

TOVERITAR

The State Historical Society files such as require an affirmed translation according to Act of Oct. 15th, 1917.

No. 16 Painos 10,316 Tiistaina, Huhtikuun 19 p.—Tuesday, April 19th 1921—Yhdestoista Vuosik.

Suomalaisille työläisnaisille

Kuinka tavattoman tärkeää on vallankumouksellinen järjestämis- ja kasvatus työ erikoisesti juuri työläisnaisten keskuudessa, siitä antaa jonkunlaisen käsityksen alla julkaistu "Soviet Russiasta" suomentamani artikkeli kokonaisuudessaan ja erikoisesti se lause: "Venäjän vallankumoukselliset puolueet eivät ennen Soviitti-Tasavallan nousua koskaan puuhanneet erikoisesti juuri 'naiskysymyksen' suhteen", ja mitä tästä on ollut seurauksena, sen tämä kirjoitus mitä painavimmilla toiseikoilla nyt tuo julki. Lukekaamme siis tarkasti mitä se sanoo:

Työläis- ja talonpoikaisnainen Venäjän yhteiskuntaelämässä.

Pitkän aikaa on jo Venäjän kommunistipuolue lakien pohjalla koettanut löytää keinoja, joiden avulla se olisi saanut naiset ottamaan osaa yhteiskunnalliseen ja poliittiseen elämään Venäjällä. Venäjän vallankumoukselliset puolueet eivät ennen Soviitti-Tasavallan nousua koskaan puuhanneet erikoisesti juuri "naiskysymyksen" suhteen. Naisilla käsitettiin aina olevan yhdenlaiset tai tasa-arvoiset edut puolue toiminnassa ja niinpä ottivatkin naiset toimintaan osaa samalla tavalla kuin miehetkin, organisaerajina, aattelevittäjänä ja puhujina. Nainen taisteli barrikaadeilla aivan kuten mieskin ja terroristisissa järjestöissä olivat naiset pommiheittäjiä aivan luonteenomaisena piirteinä. Luonnollisestikin vallankumouksellisuuden alkuaikoina kun toiminta oli kaikinpuolin laitonta (maaneläistä) silloin olivat ne naiset ainoastaan tilaisuudessa ottamaan osaa toimintaan, jotka olivat saaneet korkeimman koulukasvatuksen ja jotka esottautuivat omaavansa oikein erikoisen innoituksen ja tahdonvoiman ja saattoivat onnistua vapauttamaan itsensä ympäristöstään siinä määrin, että voivat ottaa osaa vallankumoukselliseen työhön. Myöhemmin kyl-

la naisvallankumouksellisten lukumäärä lisääntyi ja laajeni, sekä samalla kiinnitti huomiota laajemmista työläisjoukoissa. Mutta he edelleenkin olivat paikallisen joukkona mukana. Jälkeen vallankumouksen Venäjä tarvitsi suunnattoman joukon vallankumouksellista väkeä. Onnettomuudeksi oli aivan mahdotonta täyttää näin suurten joukkojen tarvetta ja vielä edelleenkin on paljon tekemätöntä työtä tällä alalla. Venäjän kansasta olivat naiset enemmän takapajalla kuin miehet ja sentähden olikin välttämätöntä luoda oikein erikoinen teknillinen koneisto, joka kehitettiin siten, että jokaiseen puoluekomiteaan järjestettiin erikoinen naisosasto. Saada tämä naisten keskuudessa toimittava työ riippumattomaksi muista osastoista oli se uutuus Venäjällä, jonka tähden sitä ei saatukaan käytäntöön ilman hankauksia ja vastaväitteitä, loppumatonta sarjaa vastalauseita ja protesteja pienen vähemmistön taholta ennenkuin se hyväksyttiin. Kun tähän toimeen ryhdyttiin niin siihen käytiin käsiksi puhtaasti käytännöllistä tietä. Olihan aivan mahdotonta suurilla teoreettisilla suunnitelmilla lähestyä luku- ja kirjoitustaidottomia työläis- ja talonpoikaisnaisia, jotka vuosituhanasia olivat olleet riippuvaisuuden sorronalaisuudessa. Käytännöllinen, elävä työ heidän, heidän perheidensä ja lastensa keskuudessa tilanteen parantamiseksi auttoi yksinkertaisiakin työläisnaisia käsitteämään sen erotuksen mikä välittää nykyisyyden ja menneisyyden välillä. Tämän tähden agitatori toiminnallisesti (teon agitatori) tuli siksi tunnuslauseeksi, jonka mukaisesti edellä selostettu työ suoritettiin Venäjän naisten laajojen joukkojen keskuudessa.

1) Nämä naisosastot järjestivät suuren joukon puolueettomia kokouksia naisten keskuuteen, joidenka tarkoituksena oli tutustuttaa naisia niihin kysymyksiin, joiden ratkaisemiseen

heitä osaaottamaan tarvittiin. Kokeutus osotti, että näistä neuvottelukokouksista tuli kommunismin joukkokouluja ja lähteitä, joista voidaan ammentaa voimat uuden elämän luomiseksi.

2) Kokonaan uusi muoto harjoitettiin agitatorien ja aattelevittämistä olivat naisten tehdeksedustajien, talonpoikaiedustajien kokoukset. Kaikissa kaupungeissa oli tällaisia edustajia, heidät valittiin tavallisesti joka paikassa saman lukumäärän perusteella, nimittäin yksi jokaista 50 kehettä ja heidän toimintakautensa oli kolme kuukautta. He olivat jatkuvassa kosketuksessa ja vuorovaikutuksessa tehtaissa työskentelevien työläisnaisten kanssa. Tekivät näille tilii toiminnastaan. He ottivat aktiivisesti osaa niihin moninaiisiin tehtäviin, joita Soviittihallituksen eri laitosten ja elimien taholta suoritettiin. Näiden naisedustajain kokouksessa systemaattisesti järjestettiin keskusteluja kaikeista niistä kysymyksistä, jotka koskivat Soviittijärjestelmää, sen ohjelmaa ja rakennetta. Sen kolmen kuukauden kuluttua, jonka nämä edustajat olivat toimessaan, tämän toimen yleisenä luonteenomaisena vaikutuksena heihin oli, että useimmat näistä puolueettomista edustajanaisista liittyivät kommunistipuolueeseen.

3) Aivan yhtä vaikeata oli lähestyä perheen äitejä kuin oli ollut maaseuduilla päästä kosketukseen talonpoikaisten kanssa. Mutta työ on jo alettu tälläkin alalla ja missä ikänä on toimittu systemaattisesti, siellä on saavutettu hyviä tuloksia. Jokaisessa piirissä on mies taikka naisjärjestäjä, joka kulkee asunnosta toiseen ja kokoaa perheenäitejä yhteisiin kokouksiin ja koettaa tutustuttaa ja innostuttaa heitä asuntokomiteain tehtäviin. Jokaisessa Pietarin tällaisessa kokouksessa valitaan yksi naisedustaja ja työläisnaisten osastoon. Lokakuussa vuonna 1920 oli Pietarissa 1,000 tällaista naisedustajaa.

4) Ammattiunioista, jotka ovat työväenluokan joukkojärjestöjä, teh-

tiin nyt työläisnaisten poliittisia kasvatuskouluja.

5) Talonpoikaisten keskuudessa työskenteleminen on sangen vaikeata, joka sentähden ei olekaan tuottanut niin loistavia tuloksia kuin mitä on saavutettu tehtaissa työskentelevien naisten keskuudessa. Venäjän talonpoikaisten pikkuportaviljelijä mailmankatosuus, hänen tietämättömyytensä sekä hänen miehensä ja perheestään riippuvaisuutensa, kaikki nämä ovat ne esteet, jotka täytyy ensin voittaa ennenkuin talonpoikaisten itsetietoisuus herää. Mutta vastuksista huolimatta valensäteet alkavat jo loistaa vuosituisen pimeyden lävitse, vaikkakin se vielä on heikkoa. Sekä maalla että kaupungissa pannaan toimeen puolueettomia kokouksia. Talonpoikaisten, jotka tulevat edustajina niihin kokouksiin useinkin kuuntelevat kommunistisia puhujia epäluottamuksella, esittävät heille ylenpalttisen määrän kysymyksiä, protesteeraavat ja kuitenkin lopuksi ilmevät olevansa valmiita liittymään kommunistipuolueeseen ja kannattamaan Soviittihallitusta sen toiminnassa. Talonpoikaisten ottavat osaa klypien, kirjastojen ja ryhmien y. m. järjestämiseen. Erityisemmin ovat nuoret tytöt tarmokkaita näissä tehtävissä.

6) Se työ, mikä on suoritettava maanviljelijä talonpoikaisten kuin myös maaseudun kommunistisissa yhdyskunnissa ja ko-operatiivisissa osuuskunnissa olevien naisten keskuudessa muodostaa huomattavan osan vallankumouksellisesta agitatorista. Nämä luokat muodostavat puoliprotearien elementin ja kun heidät ensin saadaan liittymään maanviljelyskommuneihin, niin on heidät verrattain helppo järjestää.

Yli koko Soviitti-Venäjän ottavat naiset osaa kommunistisiin lauantai-iltoihin, jolloin työläiset tekevät vapaaehtoisesti työtä suoranaisesti Soviittitasavallan hyväksi. Syykuussa 1920 Moskovassa kommunistisain la-

(Tulkaa toisella sivulla)

Klara Zetkinin kirjottama ohjelmaluonnos työläisnaisliikettä varten

1). Kolmannen Internationaalen toinen kongressi puolestaan vahvistaa ensimmäisen kongressin päätöslauseelman siitä, että on välttämätöntä herättää proletariaalien laajoissa joukoissa luokkatietoisuus, kasvattaa heidät kommunistisessa hengessä ja liittää heidät yhteen päättäväsäinä, selvästi päämäärästään tietoisina, itseuhrautuvana kommunistivallankumouksellisina naisina. Välttämätöntä on proletariaalien mitä tarmokkain osanotto taisteluun kapitalismin kukistamisessa ja kommunismin toteuttamisessa. Kalkille naisille täytyy turvata täydelliset yhteiskunnalliset oikeudet, että he voisivat kehittää sekä kasvatuksellisen ja ammatillisen toiminnan että äitiyden alalla solidaarisuuden sitellä yhteiskuntaan kokonaisuudessaan sidotun vapaan ihmisyksilön kaikkia puolia. Proletariaatti tulee saavuttaa yhteenliittymisyyttä ja voimaa voittaakseen vallankumouksellisessa taistelussa porvareilla järjestelmää vastaan ja samoin uuden järjestelmän vallankumouksellisessa rakentamisessa saavuttaa mainitun päämäärän saavuttamisen yhteiskunnalliset edellytykset.

2). Vanhan ja uudenajan historia opettaa meille, että yksityisomistus on viimeinen ja pahin syy siihen, että

mies pitää valtansa ja herruutensa alaisena naisista. Vain yksityisomistuksen syntymisen ja vakiintumisen ohella sekä orja, että nainen ja hänen lapsensa saattoivat tulla miehen omaisuudeksi, vain sillä pohjalla, että yksi ihminen pitää toista valtansa alla, saattoivat kehittää naisen riippuvaisuus vaimona ja äitinä, miehensä, hänen alaisensa miehen vallan alaisena, oikeuttomuutensa perheessä ja yhteiskunnallisessa elämässä. Ja tämä riippuvaisuus on säilynyt aina tähän asti niinsanottujen sivistyskansojen keskuudessa, niiden tavoissa ja ennakkoluuloissa, oikeudettomuutena tai ainakin naisen oikeuksien supistamisena lain edessä, hänen huonon asemansa perheessä, valtiossa ja yhteiskunnassa, häneen kohdistuvana henkisenä holhouksena ja älyllisenä taikapajaisuutenaan. Äidin työn liian pieneksi arvioimisena yhteiskunnalle. Euroopan sivistyskansojen keskuudessa tähän asiaintilaan on myötävaikuttanut se seikka, että nainen ammattikuntajärjestyksen kehittyessä tuli sysäytettyä yhteiskunnallisen tavara tuotannon piiristä ja oli pakotettu rajoittamaan toimintansa yksinomaan kotitalouteen ja oman perheensä piiriin.

Sitä varten, että nainen tulisi täy-

sin tasa-arvoiseksi — todellisuudessa, eikä ainoastaan tyhjiässä lakipykälissä jotka jäävät vain paperille, että hän kuten mieskin, voisi mahdollisuuden vapaasti kehittää ihmisellistä yksilöllisyyttään, sitä varten on välttämätöntä kaksi pää ehtoa. Täytyy ensiksikin hävittää tuotantovälineitten yksityisomistus asettamalla sensijaan yhteiskunnallisen omistuksen, toiseksi on välttämätöntä sijoittaa naisen toiminta yhteiskunnallisen tuotannon prosessiin sellaisessa yhteiskunnassa, joka ei enää ole tunteva orjan riistämistä. Vain näiden kahden ehdon täyttyminen vapauttaa vaimon perhe-elämästä ja äidin taloudellisesta riippuvaisuudesta miehensä nähden ja teollisuuselämässä proletariaalien, joka tekee ammattityötä — taloudellisesta sorrosta ja kapitalistisesta riistosta. Silloin eivät naisen arvokkaat voimat ja lapset enää tule tuhoutumaan hänen yksipuolisten ja liian raskaitten tehtäviensä vuoksi, jotka kotitalous, äidin velvollisuus ja ammatityö hänelle säilyttävät. Silloin avautuu näiden molempien toimintamuotojen sopusointuinen yhdistämisen mahdollisuus. Vain näiden kahden ehdon täyttäminen on takeena siitä, että nainen, kaikki puoliksi kehitettyään voimlaan ja kykyjään,

tulee yhdenvertaiseksi tasavertaisiksi luovaksi työntekijäksi, yhdenvertaisten ja tasavertolisten työläisten yhteiskunnassa. Silloin hänen ammatillinen toimintansa sulautuu yhteen äitiysvelvollisuuden kanssa yhtenäisen valmiiksi elämäntoiminnan piiriksi.

3). Porvarellinen naisliike on osoittautunut kykenemättömäksi hankittamaan täyttä oikeutta ja ihmisarvoa kaikille naisille. Tietyt se on saavuttanut sangen tärkeän periaatteellisen menestyksen: porvarellinen yhteiskunta ja valtio ovat olivallisesti luopuneet siitä ennakkoluulosta, että nainen on subteellisesti vähempiarvoinen, ja samalla kun he ovat tunnustaneet hänen oikeudellisen tasearvoisuutensa, ovat he myös tunnustaneet hänet yhteiskunnallisesti yhdenarvoiseksi miehen kanssa. Mutta käytännössä niiden vaadittavien naisten oikeuksien toteuttaminen on pääasiassa vain kapitalistisen järjestelmän palauttamista omistavain luokain naisten etuja silmällä pitäen. Proletariaalien, työkansan tavaten enemmistö päinvastoin jää edelleenkin sorron ja riiston uhriksi. Ja heidän yksilöllisyytensä, oikeutensa ja etunsa kohtaavat vain halveksimista.

(Jatkoa toisella sivulla)